

Visitasedrag v/ biskop Ann-Helen Fjeldstad Jusnes, Vågan kirke søndag 6. juni 2021

Innledning

Forrige bispevisitas i Vågan fellesrådsområde var i september 2011 ved daværende biskop Tor B. Jørgensen.

Visitasinstituttet som det heter, er en gammel ordning i Den norske kirke og andre lutherske kirker, og for vår kirkes vedkommende er dette rettslig forankret i Den norske kirkes lovverk gjennom Visitasreglementet og biskopens tjenesteordning. Biskopen skal gjennom visitasen både se på menighets og fellesråds virksomhet, de ansattes tjenester, og skal gjennom dette være med å oppfordre og inspirere til de oppgaver menigheten har. På denne måten fører biskopen tilsyn med ansatte og råd.

Koronapandemien har i over ett år påvirket kirkens arbeid, og forberedelsene til denne visitasen har vært preget av en viss spenning og usikkerhet.

Ville det la seg gjøre å gjennomføre visitasen?

Ja, heldigvis lot det seg gjøre!

Forut for denne visitasen har fellesrådet ved kirkevergen og sokneprestene lagt frem visitasinnberetning som forteller om arbeidet som drives i soknene. Biskopen har fått gode dokumenter på forhånd, og slik hatt konstruktive arbeidsverktøy for visitasen. Sammen med prostens har sokneprest og fellesråd ved kirkevergen laget et variert program for visitasen som har gitt oss innblikk i mye av menighetenes virksomhet.

Første post på programmet var møte med formannskap og kommunens administrative ledelse. Videre har programmet bestått av møter med alle fem menighetsråd, kirkelig fellesråd og de kirkelig ansatte.

Biskopen har møtt skoleelever både i Svolvær og Henningsvær, barnehagebarn i Strauman, mødre med spedbarn på babysang i Vågan, eldre beboere på Havly i Svolvær og fram møtte på det diakonale tiltaket «kveldsmat i Henningsvær kirke». Prestefamiliene har møtt biskopen og fortalt om sine liv i lokalsamfunnet.

Det har vært bedriftsbesøk på Lofoten Arctic hotell i Henningsvær der vi ble tatt imot av Ragnar Palsson

Ved besøk i Svolvær kapell og kirkegård deltok kirkegårdsarbeiderne og representanter for kirkegårdsforeningen.

Langåsen har fått en egen skulpturpark som nærmeste nabo til Svolvær kirke. Astrid Bjørngaas tok imot oss her og fortalte om arbeidet med å etablere parken.

Av åpne arrangementer har det vært to konserter, en i Svolvær og en i Vågan kirke. På årets hittil varmeste dag var det utendørs sommerfest for store og små i Strandlandet.

Det må nevnes at visitasprogrammet har hatt to poster som sannsynligvis ikke har stått på noe visitasprogram tidligere:

- morgenbad med påfølgende kaffe, andakt og sang i det fri.
- møte med ungdommer i gamingmiljø i Vågan med tema «gaming og fellesskap». Dette er virkelig nybrottsarbeid i kirkelig sammenheng som har vakt oppmerksomhet nasjonalt.

I dette visitasforedraget vil vi trekke frem noe av det vi har erfart og observert, og foredraget avsluttes med oppfølgingspunkter til sokneprest og fellesråd/menighetsråd. Om 6-12 måneder planlegges en ettervisitas hvor prosten og rådgiver fra bispedømmekontoret følger opp visitasens utfordringer og andre forhold i menigheten sammen med ansatte og råd her.

Med i biskopens følge er rådgiver Omar Aardal fra bispedømmekontoret og prost i Lofoten Kristine Sandmæl. Sokneprestene Aina Marie Svendsen og Peter Shaw Wilhelmsson, kapellan Gunnar Mar Kristjansson og kirkeverge Siri Esperø har fulgt oss på hver sine deler av visitasen og lagt godt til rette.

Den øvrige staben i kirka i Vågan har bidratt med tilrettelegging og deltakelse hver på sine områder:

- kantorer: Terje Brun og Helge Vikjord
- kirkegårdsarbeidere: Rolf Rønning og Per Olsen
- kirketjener: Gøril Solberg

- rådgiver: Sture Nilsen
- konsulent: Solveig Aagaard-Nilsen
- trosopplærer: Lille Rebekka Jentoftsen
- menighetspedagog: Julie Brattli Steinvik
- prostesekretær: Marina Kongevold Forsaa

1. Svolvær menighet

Svolvær menighet er både en bymenighet og en bygdemenighet. I byen ligger Svolveær kirke som et identitetsmerke, den ble bygget av byens egen befolkning, og mange er særlig stolt av den vakre hvite murkirken.

I Digermulen ligger Digermulen kirke. Befolkningstallet alene tilsier ikke egen kirke her, men det er mange andre viktige faktorer som spiller inn. Det første er avstand, det er 7 mil fra Svolveær til Digermulen. Historien om eksempler på farefull kirkeferd over havet er fortsatt levende, og kirken er viktig både som gudstjenestested, sted for kirkelige handlinger og som samlingssted for kultur i bygda. I tillegg er kirken et lite smykke som har både kulturell og historisk verdi.

Sildpollnes kapell er også en bygdekirke som folket i bygda er spesielt glad i. Det er svært gledelig at det er kommet til et forlik mellom kommune og kirke på den ene siden og nabo/grunneier på den andre slik at kapellet i oktober 2020 kunne åpnes for normal bruk igjen etter 5 års stenging. I forbindelse med dette ble det foretatt en del vedlikehold og reparasjoner, og her er det gode planer videre, slik at folket i fjorden igjen kan oppleve at deres gudshus er der for dem i glede og sorg. Kapellet gir med sin spesielle beliggenhet nesten identitet til en hel landsdel.

Bedehuset på Skrova leies til gudstjenester, begravelsene på Skrova foregår fra landkirkene. Alle disse prekenstedene forutsetter godt samarbeid og arbeidssparende løsninger. Det vil også være viktig ved menighetsrådsvalg at man forsøker å få et råd som har en viss representasjon fra de ulike bygdene, selv om det ikke ligger i regelverket.

Utenfor Svolveær kirke er det blitt anlagt en skulpturpark som vi fikk gleden av å oppleve sammen med en av initiativtagerne Astrid Bjørgaas. Denne skulpturparken er en gave til kirken. Lekeparken er allerede tatt i bruk i trosopplæringen og konfirmasjonsundervisningen, og i parken ellers ligger det

godt til rette for å lage en pilegrimsvandring, f.eks. til bruk i gudstjenestesammenheng og ved høytidene.

I Digermulen planlegges det at i løpet av høsten skal en forsøke med såkalt kirkeuke, dvs at flere av de ansatte er i Digermulen over flere dager og har ulike typer kirkelige aktiviteter. Biskopen ser på dette som et spennende forsøk som kanskje kan gi innspill til kirkelivsorganisering flere steder i bispedømmet. Noe lignende er gjort på Træna. For at dette skal lykkes er det svært nødvendig å være i kontakt med lokalmiljøet i Digermulen under planleggingen.

Svolvær menighet har ansatte med ulike kompetanse og erfaring, og har alle muligheter til å danne gode samarbeidsteam. Vi vil oppfordre ansatte og menighetsråd til å jevnlig gå gjennom planene for menighetsarbeidet, slik at de tiltak som settes i gang er forankret i menighetsrådenes planer. Det er menighetsrådene som er ansvarlig for den strategiske planleggingen i menigheten, og soknepresten sitter i menighetsrådet for å ivareta prestetjenesten med ord og sakrament. Samhandlingen mellom menighetsrådet og de ansatte må alltid forankres hos prost og kirkeverge som har ledelses- og arbeidsgiveransvar for de ansatte. Biskopen vil også oppfordre menighetsrådet til sammen med kirkeverge og prost å invitere ansatte til rådet for å fortelle om sitt arbeid.

Svolvær menighet fikk ny sokneprest for et år siden, midt under pandemien, og sokneprest Peter Shaw Wilhelmsson har ennå ikke opplevd et normalår i menigheten. Det er krevende å komme inn i en ny stilling på et slikt tidspunkt, og under videre planlegging etter pandemien må dette tas hensyn til. Alltid når det kommer nye medarbeidere er det vesentlig å arbeide med forholdet sammenheng og endring. Nettopp en nyansettelse vil være en god anledning til å se på arbeidsfordeling og hvor den enkeltes nådegaver kommer best til rette.

Kapellanen i Vågan Gunnar Mar Kristjansson har også 50 % av sin stilling knyttet til Svolvær sokn. Stillingen ledes av prost og sokneprest i Vågan. Stillinger som er knyttet til flere sokn krever god ledelse, og dette gjelder også kantorer, trosopplærere og menighetspedagog som alle er ansatte i hele fellesrådet. Det bør jevnlig sees på arbeidsplaner i et slikt sammensatt arbeidsfellesskap.

Svolvær kirke er godt vedlikeholdt de siste årene, og er et innbydende og vakkert kirkerom. I flere år er det arbeidet med å skaffe midler til et nytt orgel. Menighetsrådet, Orgelkomiteen og kommune/ fellesråd har her alle bidratt.

Biskopen er tydelig på at i Svolvær kirke bør det ikke være et digitalt orgel, men et orgel som de store kikemusikalske verk kan spilles på, slik at Svolvær kirke kan fortsette å være en god konsertkirke. Med særs gode organister i menigheten er det mange muligheter her. Det ligger også godt til rette for samarbeid med det øvrige kulturliv i kommunen. Med et godt orgel vil det også være mulig å satse mer på orgelelever og slik bidra til rekruttering til et viktig yrke.

I møte med menighetsrådene har vi særlig fokusert på rekruttering til rådene, og biskopen vil her poengtere at menighetsråd med representasjon fra hele menigheten er viktig, og at vi skal være frimodige til å markedsføre menighetsrådet og dets oppgaver, ikke minst mht at alle kirkens medlemmer er både valgbare og kan gjøre en jobb i menighetsrådet. Menighetsrådsarbeidet har sin grunn i at kirken skal ledes gjennom det allmenne prestedømme og gjennom den særskilte tjeneste med ord og sakrament. Det er en type frivillig arbeid selv om det er lovfestet i kirkeordningen, og det er helt nødvendig for at kirken skal kunne være en levende folkekirke.

2. Vågan menighet

Vågan menighet forvalter en stor kulturskatt i sin kirke Vågan kirke, også kalt Lofotkatedralen. Både størrelsen, historien, inventaret og beliggenheten gjør den til en av bispedømmets mest markante kirker. Vågan menighetsråd har gjennom mange år lagt til rette for at Vågan kirke kan være åpen om sommeren. Biskopen vil berømme dette arbeidet. Åpne kirker er faktisk en viktig del av menighetsarbeidet, ikke bare viktig for turister på gjennomreise. Pandemien har vist oss at åpne kirker også er viktig for menighetens egne folk, og det bør tenkes gjennom om det er mulig å ha tilbud om dette også på andre tider av året. Vågan kirke er særs godt tatt vare på etter den store restaureringen i 2009-2010. Den ble malt utvendig i 2020, noe restarbeid gjøres i år. Kirkevergens planmessige arbeid med vedlikehold av kirkene er særdeles viktig for å kunne ivareta kirken på en god måte.

P.g.a. størrelsen har Vågan kirke, sammen med Svolvær, vært kirken det har vært mulig å ha seremonier i under pandemien.

Både sokneprest Aina Marie Svendsen og kapellan Gunnar Mar Kristjansson er unge prester som bidrar med nye ideer inn i menighetens arbeid. Det ligger til rette for god planlegging sammen med øvrige ansatte og menighetsråd.

Vågan menighet eier også Hans Egedes hus i Kabelvåg, og det har her vært mye dugnadsarbeid for å oppgradere huset slik at det i dag er svært tjenlig for ulike typer menighetsarbeid. Vi så dette både under møtevirksomheten, babysangen og gamingtreffet vi fikk være med på der. Sokneprester skriver i sin visitasinnberetning at gudstjenestene er navet i menighetens arbeid, men at det må arbeides mye med å gi folk en anledning til å gå til gudstjeneste. Nettopp samtalen om dette tror biskopen det er viktig å stadig ha i stab og menighetsråd, og det tenkes allerede nytt i forhold til endring av gudstjenester til salmekvelder, trosopplæingstiltak e.l. Dette må naturligvis forankres hos menighetsrådet, avtales med prost og kirkeverge og søkes til biskopen for dispensasjon. Men nettopp for å komme folkekirken i møte må vi kunne se på hvordan vi driver arbeidet i menigheten uten at det går på akkord med vårt budskap og innhold.

Medlemmene i Vågan menighetsråd var svært tydelig på at det er gode samarbeidsforhold i rådet, og at ansatte og råd samarbeider godt.

3. Henningsvær menighet.

Henningsvær kirke er en praktisk og stilren arbeidskirke som kan brukes til mange formål. Den er blitt renovert de siste årene, og menighetsrådet har også drevet godt dugnadsarbeid for både kirkehuset og menighetsarbeidet.

Menighetsrådet her har i mange år arbeidet for å gjøre terskelen til kirken lavere, og vil nå satse på enkle diakonale tiltak som kveldsmatsamlinger. Rådet har også tanker og planer for tiltak rettet mot barn og familier.

Henningsvær har stor tilstrømming av turister, særlig i sommerhalvåret, men også særlige satsninger ellers i året. Det er en viktig samtale i menighetsrådet å ta opp hvordan kirken kan være en del av dette. I samtale med Ragnvald Palsson kom det særlig frem at kirken kanskje kunne bidra med en slags etisk forankring og støtte i forhold til de utfordringer turismen gir for lokalbefolkningen. Her er det mye upløyd mark.

Konkret kunne det vært spennende med pilegrimsvandring rundt i fiskeværet, med fokus på natur og kultur og næringsliv. Her vil også hageprosjektet med Henningsvær skole være en viktig ingrediens.

Mange av medlemmene i menighetsrådet har vært med i mange år og også her var temaet rekruttering satt på dagsorden.

4. Strauman/ Gimsøy menighet

Vi fikk dessverre ikke anledning til å besøke kirkesalen i Strauman, det var tentamen der når vi besøkt oppvekstsenteret. Strauman kirke ble gjenåpnet i 2019, og rett etter det kom koronaen. Det feires gudstjenester både i Gimsøy kirke og Strauman kirkesal for menigheten, og det er viktig for menighetsrådet at begge steder ivaretas og brukes. Dette skriver også soknepresten om i sin visitasinnberetning. Gimsøy kirke er nå renoverert og fremstår meget fin. Denne kirken ligger godt til rette for pilegrimsarbeid, og det er allerede etablert en pilegrimstradisjon i forbindelse med «gammel kirkedag» for konfirmantene. Dette kan gjerne videreutvikles mot flere målgrupper. Lokal pilegrimssti i fjæra, på kirkegård og gammel kirketomt vil kunne ha betydning både for kultur, trosopplæring og diakoni. Her ligger nå mye til rette med en nyrenoverert kirke.

Både Henningsvær og Gimsøy / Strauman er små sokn. I effektivitetens navn vil man kanskje si at disse kunne slås sammen med Vågan. Men for tilknytningen til eget kirkehus, bygdelag og identitet er det viktig å være egen menighet, tilhørigheten dette innebærer er en vesentlig faktor i kirkens tilstedeværelse. Nettopp fortellingen om disse små soknene er fortellingen om den landsdekkende folkekirke som DNK er.

Dette gjelder i høy grad også

5. Strandlandet menighet

på yttersida av Austvågøy. Menigheten deler sokneprest med Svolvær. Menighetsrådet her har på egen hånd malt hele kirken innvendig, og i dag fremstår den som et kirkehus og et godt brukshus midt i bygda. Bygda er i utvikling, med tilflytting av barnefamilier, og menighetsrådet har mange unge medlemmer. Det er naturlig å satse mye på barn og familier her, og sommerfesten vi fikk være med på står som et eksempel på en driftig menighet. Soknepresten skriver i sin visitasinnberetning at det er stor entusiasme rundt gudstjenester og trosopplæringstiltak. I møte med menighetsrådet ble det spesielt pekt på at det er viktig å rekruttere til menighetenes aktivitet fra alle som tilhører Den norske kirke, slik at menighetsrådet ikke gjør alt. Det er også godt samarbeid med sanglaget og kanskje man også kunne tenke kirken inn i reiselivssatsingen ved å ha åpen kirke på sommeren. Kirken har en spennende historie, fantastisk beliggenhet og folk som er glad i kirka si.

Felles for menighetene i Vågan

Livsløpskirke

I alle menighetene har vi snakket mye om hvem som er menigheten. Den norske kirke er en folkekirke, og i Sør-Hålogaland bispedømme er nesten 80% av befolkningen medlemmer i kirken. Det er viktig å tenke ALLE når vi tenker menighet, og ikke lager skiller som gjør at noen kjenner seg utenfor. En menighet er ikke først og fremst et vennefelleskap hvor vi har det hyggelig sammen, men et fellesskap av ulike mennesker som har forskjellige trosuttrykk, levemåter og synspunkter. Det som holder oss sammen er at vi hører til i kirken hver på vår måte. Derfor er det viktig å lage arrangementer som ikke privatiserer våre fellesskap, men som er åpne og inkluderende både i form og innhold. Noen kommer bare til kirken på de viktige tidspunktene i livet. Svært mange av folkekirkens medlemmer gjør det. Noen kaller det en livsløpskirke. Hvordan kan vi være en kirke som ivaretar både vårt innhold, vår kontinuitet og det at gudstjenestegang ikke er en vanlig søndagsforeteelse lenger? Denne samtalen må stab og menighet ha kontinuerlig. Vi skal være kirke i vår tid. For å få dette til er det svært viktig at vi er tilgjengelige med våre tjenester, at vi kan legge til rette for dåp når det passer for familien, at vi kan møte konfirmantene fleksibelt, at vi har tilgjengelighet som et stikkord for det vi gjør. Drop in dåp er et godt eksempel på dette. Biskopen er gjerne med på prosjekter som vil prøve ut endringer. Det viktige med dette er at det ikke blir solotiltak av enkeltansatte eller rådsmedlemmer, men forankret på rett måte. I Vågan er vi så heldige at vi har stor oppslutning om dåp, konfirmasjon, trosopplæringstiltak og ikke minst gravferder. Dette er kirken her hos oss, og vi må legge strategier ut fra det. Det betyr bl.a. å lage gode anledninger for at folk skal se det naturlig å komme til kirken, og ved å involvere flest mulig i kirkens gudstjenester og andre arrangementer. «Har jeg en oppgave, da kommer jeg»

Kirken som trygghetsfaktor

Vågan har den siste tiden, ja egentlig de siste årene, opplevd mange store ulykker knyttet til kommunens innbyggere. I krisearbeidet rundt dette har kirkens ansatte gjort en stor forskjell, og i dette arbeidet skilles det ikke på hvilken religion du tilhører, kirken er der for alle som vil bruke dem. Det er opparbeidet god kompetanse blant kirkens ansatte, og det er stor velvilje til å

bruke tid og ressurser på å være kirke for folk som har det særs vanskelig. Dette forteller mye om at kirken sees på som en trygghetsfaktor i samfunnet, at kirkens innsats på dette område både åpner dører og er ekte diakonal virksomhet. Egentlig er det det samme som skjer nå kirken tilbyr begravelsesseremonier. Svært mange velger kirkelig begravelse i Vågan. Dette skal vi se på som viktig menighetsarbeid. Her møter vi mennesker i sorg på en profesjonell måte med kirkens budskap om kjærlighet og håp. At ansatte samarbeider godt om begravelser og også i godt samarbeid med pårørende og evt. begravelsesbyrå er ikke en sidedel av kirkens arbeid, men midt i kjernevirksomheten. I forlengelsen av dette ligger også fellesrådets strategiarbeid med kirkegårdsdriften, og kirkevergens gode ledelse av gravferdsforvaltningen.

Kommunekirke

Fra 1.1. 2021 fikk vi en ny Lov for tros og livssynssamfunn i Norge. Loven erstatter Kirkeloven av 1996 og omhandler ikke bare Den norske kirke, men alle tros og livssynssamfunn. I denne loven fortsetter finansieringen av Den norske kirke gjennom kommune og stat, og nettopp dette understreker at våre politikere som vedtar lover anser tro og livssyn som en så viktig del av menneskers liv at det både skal reguleres i lov og finansieres av det offentlige. Selv om det er likebehandling av de ulike tros og livssynssamfunn i loven står Den norske kirke i en særstilling, og har fått et eget kapittel. Den norske kirke er noe mer enn et trossamfunn, vi har en størrelse og en historisk forankring som gjør oss til en viktig samfunnsfaktor. Dette forplikter oss, og det forplikter kommunene. I møte med formannskapet i Vågan møtte vi stor forståelse for kirkens virksomhet, og kommunen har også bidratt økonomisk til at kirkene nå er godt ivaretatt, at kirkegårdene vedlikeholdes og utvides og at vi har et rimelig antall ansatte. Det er gode samarbeidsforhold mellom fellesrådet ved kirkevergen og kommunen, og dette beror på respekt og forståelse og velvilje fra begge parter. Det er samme mennesker vi skal betjene, og kirken i Vågan betyr noe både for medlemmer og ikke medlemmer av Den norske kirke. Det er avtale med kommunen om møter gjennom året med administrasjon og ordfører. Også i en fremtidig endret kirkelig organisering vil kommunen og kirken vær nære samarbeidspartnere, og det er i dette samarbeidet kirkens lokale forankring er så viktig.

Digital kirke

Under pandemien har kirkens ansatte vist en stor vilje til omstilling, og vi har høstet mye erfaring og fått ny kunnskap. Ikke minst gjelder det bruk av digitale virkemidler. Når vi ikke kunne samles fysisk, ble digitale gudstjenester og streamede begravelser viktige. Dette kan aldri erstatte virkelige gudstjenester, men erfaringene av hvor mange vi kan nå gjennom nettet må vi ta med oss videre. Etter brannulykken i januar tok kapellan Gunnar kontakt med gamingmiljøet og skapte en minnestund på nett. Dette var nybrottsarbeid i vår kirke, og biskopen tror at dette kan utvikles videre. Å møte noen av gamerne i Vågan var en svært positiv opplevelse, og Gunnars kompetanse er her en mulighet for å skape nye arenaer for kirkens virksomhet.

Streamede gudstjenester og begravelser har noen utfordringer, og Den norske kirke nasjonalt arbeider med retningslinjer for dette.

Allerede før pandemien hadde kirken i Vågan gode hjemmesider og facebooksider, og i mange år er dette brukt i konfirmantundervisningen og trosopplæringen. Menighetsbladene er i dag viktige informasjonskilder for ikke-digitale medlemmer. En sammenslåing av bladene vil gi informasjon fra hele fellesrådsområdet, og dermed speile den informasjonen digitale brukere får fra kirken.

Kirkemusikk

Under visitasen har vi opplevd hvor dyktige musikk-krefter det er i menighetene og i Vågan kommune. Samarbeidet mellom kirkens organister Helge Vikjord og Terje Brun og musikklivet ellers er en stor ressurs. Også musikkompetansen til trosopplærer Lill Rebekka og menighetspedagog Julie brukes i menighetsarbeidet. Med slik kompetanse vil det være en ide å lage en kirkemusikalsk plan knyttet til menighetsplanen, slik at bevisstheten rundt salmer og kirkemusikk blir enda større. Her er det så mye bra !!!!

Diakonimedarbeider

Fra 1.juli vil kirken i Vågan ha tilsatt en diakonimedarbeider i 50 % stilling. Dette er et viktig tilskudd til virksomheten i menighetene, og det er utarbeidet en

diakoniplan forankret i alle menighetene. Foreløpig er dette en prosjektstilling, men det er ønskelig å få til en fast ordning. Både den nye diakonimedarbeideren, trosopplærer og menighetspedagog vil være med på kompetanse hevende utdanning i 2022.

Ansatte

Alle de kirkelig ansatte er ansatt i hele fellesrådsområde, prestene endog i hele prostiet. Biskopen ser det som svært viktig at de ansatte kan brukes i alle menighetene, og at det er et godt samarbeid mellom menighetene. Det er kompetente og dedikerte ansatte i alle stillinger, og det er et meget godt grunnlag for å få til samarbeid. Mangfoldet i kompetanse og erfaring må vi se på som en ressurs. Den etablerte rutinen med ukentlige stabsmøtene gir god anledning til å utvikle samarbeidet. Kirkeverge Siri Esperø er en naturlig leder av dette. Prosten er også viktig i det daglige lederskapet, og kirken i Vågan nyter godt av at prost Kristine Sandmæl kjenner området særs godt, har kontor og bosted i kommunen, og også innehar sentralkirkelige verv. Det er særlig viktig at prost og kirkeverge samarbeider godt, og legger gode rammer for de ansatte.

Målet

Mer himmel på jord.

En åpen dør i tro, håp og kjærlighet.

Dette er visjonen for henholdsvis Den norske kirke og Sør-Hålogaland bispedømme. I dagene her i Vågan har jeg tenkt på at det er viktig at vi holder vårt felles mål klart og tydelig i bevisstheten. Den lokale kirke er alltid viktigst, men det er kirkens eget vesen at den er mer enn lokal. Den er nasjonal og forpliktet på et felles trosgrunnlag, den er verdensvid, global og forpliktet på rettferdighet, likeverd og fred for hele verden. Vi kan ikke være kirke hvis vi bare er opptatt av oss selv, vi er med i en stor sammenheng som gir oss oppgaver i misjon og rettferdighetsarbeid, som alltid gjør oss til mer enn det vi ser. Det er misjonsavtaler i alle menigheter, og dette er avtaler som bør være virksomme i gudstjenestearbeidet så vel som trosopplæring. Det er mennesker med annen kristen tro og kultur i kirkens nærmiljø, noen benytter kirkene til sine samlinger. Å arbeide videre med forholdet til innvandrere i kommunen er

en viktig del av å være verdensvid kirke og en kirke i dialog med mennesker av annen tro og livssyn. Nettopp det globale ved kirken setter oss inn i den tjeneste for nesten som vi er døpt til, og den gode forvaltning av skaperverket som vi er skapt til. Vi er med i en stor bevegelse, større enn vi aner. Vi tror på håpet om Guds frelse og Guds fred. Vi har et budskap. Vi er kirke.

Takk for oss, Guds velsignelse videre.